

וכן בענין התפילה, ידוע ש"ץ מוציא הנך דאניסי ואפילו עם שבשדות, וחשוב כמו שמתפללים בעצמם. ואם כן אם יצוה עליך הד"ר שלא תתפלל ואתה אנוס בדבר – הש"ץ מוציאך. ולא דוקא הש"ץ דעריך אלא אפילו הש"ץ דסוף העולם, ואם כן בזה יפה כח היוצא ע"י הש"ץ, כי אי אפשר דליכא חד בסוף העולם היודע להתפלל יותר מש"ץ דעריך והוא המוציאך...! (מתוך אגרות הג"ר שמואל מסוכטשוב לחתנו. 'שם משמואל' מועדים תרע"ז)

דף פג

רופא אומר צריך וחולה אומר אינו צריך – שומעין לרופא, מאי טעמא תונבא הוא דנקיט ליה. ומפני זה הטעם אפילו אם הרופא אומר 'איני יודע', אין לסמוך על החולה שאומר צריך, שמא אין דעתו שקולה ומיזיבת (עפ"י רמב"ן בבאור הירושלמי. וע' בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג (ד' ברלין) תרכ"ד).

מי שנשכו כלב שוטה – אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו, ורבי מתיא בן חרש מתיר. רש"י מפרש שנחלקו אם רפואה גמורה היא אם לאו [ואף על פי שנהגו הרופאים ברפואה זו, אינה רפואה להתיר לו איסור בהמה טמאה משום כך. ר"ן]. והרמב"ם בפירוש המשנה הוסיף לפרש טעמים של חכמים [שהלכה כמותם] 'כי אין עוברין על המצות אלא ברפואה בלבד – רצוני לומר בדברים המרפאין בטבע והוא דבר אמתי, הוציאו הדעת והנסיון הקרוב לאמת, אבל להתרפאות בדברים שהם מרפאים בסגולתן – אסור, כי כוחם חלוש, אינו מצד הדעת, ונסיונו רחוק, והיא טענה חלושה מן הטועה. וזה העיקר דעה וזכרהו כי הוא עיקר גדול'.

[ומשמע במאירי (דלא כפשטות דברי רש"י) שטעמו של רבי מתיא בן חרש שהתיר אף על פי שאינה רפואה מועילה אך היות וההמון נוהג בה וחושבה למועילה, יש בה כדי להועיל לחולה מצד מחשבתו ולכן הותר לחלל שבת בגללה. ואולם הלכה כתנא קמא שכל שאינו מרפא באמת אינו מותר].

בשו"ת שבט הלוי (ח"ה נה) באר שנקודת החילוק אינה בין רפואה טבעית לרפואה סגולית אלא הקובע הוא אם התרופה מאומתת על ידי הרופאים או על פי נסיון אמיתי אם לאו. וגם רפואה טבעית, כל שלא נקבעה רפואתה אצל הרופאים וגם לא נעשה בה נסיון רצוף ובדוק, אינה דוחה שבת ושאר איסורים. מאידך רפואה סגולית שנקבעה תועלתה על ידי הנסיון – דוחה. '... סוף דבר, לפי מה שהסביר לי כב' ענין של תרופות הנ"ל [– המדובר שם אודות תרופות הומיאופתיות] נראה יותר שזה רפואה טבעית, על כל פנים יהיה איך שיהיה הקובע בזה אם נתקבל לרפואה על פי מומחים, ואם יש כבר נסיון רב על הדבר' (ועע"ש בח"ח סט, ב. וביסוד הדבר צדד בשו"ת צמח צדק (או"ח לח) שאף לדעת הרמב"ם יתכן שבסגולה בדוקה דוחים איסורין. וכן פסק שם להלכה).

מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל...' כתב הראב"ד (מובא ברא"ש): חולה שצריך לאכול בשר והברירה להאכילו בשר נבילה או לשחוט לו בשבת – יש לומר שמוטב לשחוט ולא להאכילו נבלה, כי איסור שבת ניתן להידחות עברו בהבערה ובבישול וכו'. אבל אם הנבילה מוכנת לו מיד והשחוט מתאחר לו – מאכילים אותו הנבילה ואין ממתנינים לשחיטה הפשט ובישול.

לכאורה אין כוונת הראב"ד בסוף דבריו שמשום הדחיפות בהאכלתו אין לשהות עד שישחטו, אלא כיון שהנבלה כבר מבושלת ומוכנה לאכילה (ע' קרבן נתנאל) ולא הבשר השחוט, הרי מעיקרא לא ניתנה שבת לידחות אצל חולה זה [וכנראה נקט שבת 'חיה' היא ולא 'הותרה', וכדברי הרשב"א שבסמוך].

הנה בתשובת הראב"ד (מט. וכן העתיק הר"ן) מופיעים הדברים בסגנון שונה: הואיל והאיסור העומד כעת לפנינו הוא איסור שבת ולא איסור נבילה [והרי אילו לא היתה שבת, לא היינו מבקשים לו נבלה אלא שחוטא]. הרי זה הוא האיסור שהותר לו כשהוא חולה, לא איסור אחר. והר"ן תמה שלפי סברה זו אם תהא הנבלה מזומנת יש לנו להאכילו אותה ולא לשחוט. ונראה שאכן כן סובר הראב"ד, שאם הנבלה מוכנה לאכילה אין שוחטים לו וכמו שנתבאר, וכדברי הרשב"א שבסמוך.

עוד הקשה הר"ן: גם כשאיסור שבת הוא העומד ומעכבו, מדוע לא נאכילנו את הקל קל דהיינו הנבלה. ובספר מנחת חינוך (רצה-רצו, יא) הבין שסברת הראב"ד היא היות והאונס מתייחס כלפי איסור מסוים, אין לנו לעבור איסור אחר שאינו אנוס עליו כדי להצילו מאיסור זה. ולפי סברה זו כתב, מי שאנסוהו לאכול דבר-איסור מסוים ויש לו אפשרות לאכול איסור קל יותר [שעליו לא אנסוהו], ובכך לא יצטרך לאכול האיסור החמור – לפי הראב"ד לא הותר לו אלא האיסור שעליו אנסוהו ולא האיסור האחר, ולהר"ן יש לו לאכול האיסור האחר שהוא קל. ואולם לפי המתבאר לא אמר הראב"ד אלא כששבת נדחתה אצלו, שצריך להבדיל ולבשל וכדו', אבל בלאו הכי יש לנו להאכיל האיסור הקל.

כיוצא בזה כתב הרשב"א בתשובה (ח"א תרפט. הובאה בבית יוסף ובכס"מ) שאם אין הנבילה קיימת, אין אומרים לגוי להרוג הבהמה אלא ישראל שוחט ומאכילו כיון ששבת נדחתה אצלו, והרי שנינו בענין פיקוח נפש, אין עושים דברים הללו לא על ידי גוים ולא על ידי קטנים אלא על ידי גדולי ישראל [ויש שנקטו שעדיף לומר לנכרי לנחור ולא לשחוט בשבת. עפ"י ריא"ז. ע' שלטי גבורים וספר האשכול]. ואולם כשהנבלה קיימת – אזי אם נוקטים ששבת 'הותרה' אצל פיקוח נפש – שוחטים, ואם אינה אלא 'דחווה' [וכן נקט להלכה], מאכילים אותו הנבילה ואין אנו עוברים לשחוט לו בשבת.

אך לדעת רוב הפוסקים אפילו כשהנבלה קיימת עדיף לשחוט ולהאכילו בשר שחוטא, וזאת משום הטעמים דלהלן; –

מהר"ם מרוטנבורג (בתשובה ר (בדפוס קרימונא). ומובא ברא"ש. וכן דעת התשב"ץ ח"ג לו) הטעים מדוע שוחטים ואין נותנים לו נבלה; כיון שהתירה תורה פיקוח נפש א"כ כל מלאכה שעושה בשביל החולה כאילו עשאה בחול והרי בשר השחוטא הוא מאכל התר, אבל הנבילה המאכל עצמו אסור (י"א שכוונתו לומר ששבת הותרה אצל פיקוח נפש) [ע' קרבן נתנאל; ב"ח ומג"א שכה ועוד]. ואילו בתשובת הרשב"א משמע שאין זה טעמו של מהר"ם. וע' בשו"ת אגרות משה חו"מ ח"ב עט, ה).

והר"ן כתב, הואיל ואיסור נבלה חל על כל כזית וכזית שאוכל, ואילו איסור שחיטה בשבת הוא חד-פעמי הלכך אעפ"י שאיסור שבת בסקילה והנבילה אינה אלא בלאו, עדיף שיעברו על איסור אחד ולא על איסורים רבים. [התשב"ץ ח"ג לו) הקשה על טעם זה, הלא כיון שאין שני האיסורים באדם אחד, אלא החולה הוא שעובר על אכילת נבילה ואדם אחר המפקחו הוא העובר על איסור שחיטה בשבת, הדין נותן שיעבור החולה בעצמו על איסור לאו ולא יעבור חברו בשבילו באיסור סקילה].

א. הקשה הרב בעל פרשת דרכים (הובא בשער המלך הל' מאכלות אסורות יד, יז), ממה שאמרו בסמוך, טבל ותרומה – מאכילים אותו טבל [וגם לבן תימא החולק, זהו מטעם אחר כמבואר בגמרא], והלא יש ריבוי לאוין באכילת הטבל שעובר בכל כזית וכזית מכלל הפירות, משא"כ בתרומה. ויש לומר שהר"ן יפרש דלא כרש"י אלא שיש לפנינו פירות טבל ופירות תרומה במידה שזה ואי אפשר לתקן הטבל כי הבעלים אינו לפנינו (וכדלהלן).

ומרש"י מבואר לכאורה שאין הפרש בריבוי הלאוין. [וכבר נחלקו הראשונים ז"ל אם יש איסור תורה בריבוי בשיעורים במקום התר פיקוח נפש. ודעת הר"ן (בביצה יז – דלא כהר"י והרשב"א) שאסור]. אך יש מקום לומר שבשני איסורי אכילה אין ההפרש הכמותי קובע מאחר ובכל חלק וחלק שאוכל יש בו איסור, ועיקר כוונת הר"ן היא לחלק בין איסור אכילה שהוא על כל חלק וחלק ובין איסור על מעשה מסוים. ואולם בפשטות טעמו של הר"ן אין מורה כן. ולפי פשט לשונו משמע שאם אינו צריך לאכול אלא כזית – יאכל נבלה, ולא ישחוט בשבת. משא"כ לפי הטעמים האחרים שכתבו הראשונים. והמגן-אברהם (שכת סק"ט) העתיק דברי הר"ן. וכן העתיקו הרבה פוסקים (וע"ע אגרות משה או"ח ח"ב צא, שנסתייע משיטת הר"ן לנידון אחר). ויש אומרים

שהסברה נוטה כמעט המהר"ם והתשב"ץ, שהיות ושבת הותרה אצל פיקוח נפש לכך שוחטים עבורו בהמה ואין מאכילים אותו נבילה (עפ"י תהלה לדוד. וע' שבט הלוי ח"ח עו).

ויש סוברים שאפילו כשצריך פחות מכזית שוחטים לו ואין מאכילים אותו נבלה כי בפחות מכזית עובר באיסור תורה על כל חלק וחלק מהכמות שאוכל, משא"כ שחיטה אינה אלא לאו אחד (עפ"י מג"א שם ופמ"ג). אך כאמור פשט לשון הר"ן אין משמע כן. עוד דנו האחרונים אף על איסורין דרבנן, שיתכן ועדיף לשחוט ולא להאכילו דבר האסור מדרבנן (עט"ו סק"ו ופמ"ג ועו"ש).

ב. בשו"ת אגרות משה (אה"ע ח"ג ג) צידד לומר שסברת הר"ן אמורה רק בחולה שהותר לו הדבר משום פיקוח נפש, אבל באדם העובר על איסורים, יותר חמור איסור אחד שיש בו כרת מכמה איסורי לאוין שאין בהם כרת. ועוד צידד בחולה שיש נידון אם להאכילו דבר האסור באיסור כרת או בשני לאוין – עדיף להאכילו דבר שיש בו שני לאוין. [בשער המלך (מאכלות אסורות יד, יז) צידד לומר כן כדי לתרץ קושיא על הר"ן, אך כתב שאין בחילוק זה כדי שביעה כלל].

טעם אחר הביא הרא"ש (בפסקיו כאן ובתשובה כו,ה); מפני שהוששים שמא יהא החולה קץ באכילת איסור ויפרוש ויסתכן, לכך שוחטים ואין מאכילים אותו נבילה. [לפי טעם זה יש שרצו לומר שאם אין החולה יודע על כך או שאומר שאינו קץ באיסור – עדיף ליתן לו ממנו ולא לשחוט. עפ"י אמרי בינה שבת כח. ובמשנ"ב (שכח סקל"ט) לא הכריע בדבר, ומ"מ כתב שבקטן החולה ודאי עדיף ליתן לו האיסור ולא לשחוט עבורו. ויש מצדדים אף בזה לשחוט עבורו – ע' ערוך השלחן שכתב, יא; אחיעזר ח"ג פא, י; שם אריה ג].

'בן תימא אומר: תרומה ולא טבל'. המנחת-חינוך (רפב,טו) הביא מכאן 'דמות ראי'ה' שזר שהוא טמא אינו מוזהר באכילת תרומה אלא משום זרות ולא משום טומאה, ואין אוהרת טומאה אלא בכהנים. שהרי מסתימת הדברים נראה שאין חילוק אם החולה טהור או טמא, בכל אופן מאכילים אותו תרומה ולא טבל לבן תימא, ואם ננקוט שאיסור טומאה קיים גם בזר, מדוע יאכל תרומה ולא טבל הלא בזה עובר בשנים ובוה אינו עובר אלא באחת – אלא משמע שישראל מוזהר רק משום זרות.

'כי פליגי בדלא אפשר בחולין...' רש"י מפרש שצריך לאכול כל הפירות. והרי"ד תמה הלא מהתורה אין שיעור לתרומה ואם כן יכול להפריש משהו ולאכול השאר. ויש מפרשים (ע' פרשת דרכים יט, וכן נראה שפירש הרי"ד אלא שגשמוטו הדברים שם) 'אי אפשר' כגון שהבעלים אינו נמצא שם ואי אפשר לתקן הפירות, ויש שם פירות אחרים של תרומה, והברירה ליתן לו או מהטבל או מהתרומה.

ומשמע שאין מועילה כאן סברת 'ניחא ליה לאינש למעבד מצוה בממוניה' כי סוף סוף אין כאן הפרשה מדעת בעלים. וצ"ע. ועוד נשאו ונתנו בכמה צדדים בענין זה – ע' שער המלך לולב ה,ב תרומות ה,כד; שו"ת חתם סופר יו"ד שיט; חלקת יואב ח"א יד; שבט הלוי ח"ח קלז-קלח.

(ע"ב) 'פשיטא, טלטול מדרבנן הוא'. מדוע לא אמר משום איסור 'מתקן'? – יש לומר כי כאן שמותר לאכול ללא הרמת תרומות ומעשרות אינו נחשב כמתקן. ועוד יש לומר מאחר והטבל דרבנן אין זה תיקון ממש ומשום כך נקט איסור טלטול, שאפילו בטבל דרבנן הוא מוקצה משום שאינו ראוי לאכילה (מרומי שדה).

ואולם מרש"י משמע שיש כאן איסור שבות של הפרשת תו"מ בשבת. וכן בספר שער המלך (מעשר ה,כג) הוכיח מסוגיתנו שגם בטבל דרבנן יש איסור משום 'מתקן' בהרמת תרומות ומעשר.

'עד כאן לא קאמר רבי התם אלא לענין מעשר ירק דרבנן אבל במעשר דגן דטבל דאורייתא הוא אפילו רבי מודה, דאי שרית ליה בעציץ שאינו נקוב אתי למיכל בעציץ שהוא נקוב'. כתב בספר

מנחת חינוך (תסז, ט ע"ש): לא נתבאר מה טעמו של רבי אלעזר בר' שמעון שהצריך לעשר, והלא מעשר ירק דרבנן ואם כן מדוע יש להעדיף לעשר בשבת מלהאכילו טבל הטבול מדרבנן. ודוחק לומר שנחלקו אם יש לגזור מעשר ירק אטו מעשר דגן. ויש לפרש טעמו שחמור יותר להכשיל אחר באכילת דבר האסור מדרבנן, שסובר שהמכשיל חברו באיסור דרבנן עובר בלאו ד'לפני עור' מדאורייתא שהרי נתן תקלה לחברו, הלכך עדיף לעשר בשבת ולא ליתן לו לאכול איסור דרבנן. עד כאן מדבריו.

יוצא מדבריו שאם החולה בעצמו יכול ליטול המאכל, מודה ראב"ש שיכול לאכול ללא מעשר. ואין מובן בסברה שדבר שהוא מותר לו עצמו, יהא אסור לאחרים לעשות לו משום 'לפני עור', ואף בידיעתו ובשליחתו.

ואולי יש לפרש בשינוי קצת; עדיף שיעבור הוא עצמו ולא יעבור חברו עבורו, כענין אין אומרים לאדם חטא בשביל שיזכה חברך, ואעפ"י שאין זה 'חטא' כלל אך משום דינא ד'הקל קל' עדיף שלא יעשה זאת אחר.

זמאי אע"פ שאין ראייה לדבר – דהתם לאו בולמוס אחזיה'. והראיה, מכך שהיה אסור לעבור על החרם (מהרש"א). ומניין ידעו זאת האנשים שגערו ביהונתן, שלא אחזו בולמוס? יש לומר שהבינו מכך שלא הוצרך לאכול לחם בתחילה, וכמו שאמרו בסמוך לא שנו אלא לאחר אכילה אבל קודם אכילה מגרר גריר (מרומי שדה).

קפחיה לרועה אכילה לריפתא. גם לפי דעת האומרים אין אדם רשאי להציל עצמו בממון חברו, היינו שאסור ליקח ממון חברו שלא על מנת להחזיר, אבל אם יודע שיחזיר לו – מותר. וכפי שהעיר מכאן החתם-סופר (יו"ד שיט) ועוד (ע"ע במהר"ץ חיות כאן. וראה בהרחבה במובא ביוסף דעת ב"ק ס).

רבי מאיר הוה דייק בשמא' – כי מן השמים מסבבים שייקרא האדם בשם שמתאים למידותיו ולאופיו. וכך הוא בלי ספק בשמות שנמסרו לנו בתורה ובשאר כתבי הקודש (מכתב מאליהו ח"ב עמ' 17). ומובא בכתבי האריז"ל כי השי"ת נתן לאדם דעת שיקרא את שם בנו כפי שורש נשמתו וחיותו, ורבי מאיר שהיה מאיר ומנהיג עיני חכמים (עירובין יג:) היה יודע שורש נשמתו של כל אחד ואחד (עפ"י מגיד דבריו ליעקב להרה"ק ממעורין מא: וע' דובר צדק ז עמ' 8; קומץ המנחה עה).

אמר להו: כידור, אמר: שמע מינה אדם רשע הוא שנאמר כי דור תהפכת המה. כלומר אדם זה מתנהג בתהפכות; מהצד האחד נראה שמבזבזו ממנו לאחרים בהכנסת אורחים והרי הוא מאותם שאומרים 'שלי – שלך', ויחד עם זאת הוא חומד ממון אחרים ואומר 'שלך – שלי'. [ולבסוף נתגלגל הדבר מהשמים על ידי העדשים העשויים כגלגל ההולך ובא, וגם זה נרמז בשמו: 'כידור' – כדור] (עפ"י בן יהוידע).

אמרי ליה, חלמא דבי שמי לית בהו ממשא'. מובא בספר פרי צדיק (לר"צ הכהן, ויצא א) ששורש קדושת שבת הוא בחינת האמת שהרי השבת מעין עולם הבא, עולם האמת, ולכן אמרו שאימת שבת על עם הארץ בכך שירא לומר דבר שקר בשבת. ולפי זה – כתב – לכאורה היה נצרך שחלומות של ליל שבת יהיו אמתיים יותר משל יום אחר. אך יש לומר שהחלום הזה היה לו על ידי רוחו של אבי כידור שהיה רשע כבנו שהשיאו עצה לגנוב בשבת ולחללה, לחפור בקברו. ולכך לא הועילה לו אימת שבת כיון שלא היה שומר שבת, ועם כל זאת כיוון לאמת ברשעתו. אבל נפש שיש לה קצת אחיזה בקדושת שבת, אפילו עם הארץ, מופיעה עליו נקודת האמת כפי ערכה, בכך שיראה לומר שקר. ולפי ערך הנפש ומדרגתה כמו כן יש לה הרגשה בקדושת השבת להיות לה נטייה לנקודת האמת.

יש לציין בהקשר זה לקונטרס 'דברי חלומות' לרבי צדוק הכהן (נדפס בסוף ספר רס"י לילה), שרוב-ככל החלומות הכתובים שם, הן חלומות שנחלמו לו בליל שבת או במוצאי שבת.

'מים ראשונים האכילו בשר חזיר, מים אחרונים הרגו את הנפש'. הרי שעבירת מים ראשונים גוררת עבירה של אכילת איסור, ועבירה שהיא משום סכנה [מים אחרונים משום מלח סדומית המסמא את העינים], גוררת סכנת נפשות (עפ"י מהרש"א חולין קו).

דף פד

'צפידנא'. יש מן החוקרים המזהים אותה עם מחלת הצפדינה – מחלה קשה המתפתחת על ידי גרעון בוטמין . סימני הצפדינה: התרופפות החניכיים שבפה עד כדי נשירת השיניים, שטפי דם פנימיים, חולשה גופנית כללית.

[בשו"ת שבט הלוי (ח"ה ע) כתב שצריך עיון רב במחלת בשר שינים הידועה כיום, שיוצא דם בשעת אכילה וכד', אבל לא שמענו אם גומרת בבני מעים, האם נידונית כצפידנא. ולפי האמור אין מקום לספק זה. וע' בלשון ר"ח. וצ"ע].

בשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ג צא) השיב אודות חולה במחלה שאין בה סכנה והוא עלול לבוא על ידי מחלתו למחלה אחרת שיש בה סכנה – שמותר לו לקחת תרופה ביום הכיפורים (גם עם מים – כשאי אפשר לו לבלוע ללא מים), כי מחלתו נידונית כמחלה שיש בה סכנה. וכתב להוכיח זאת מכאן שמשמע שהמחלה עצמה לא היתה אלא בשיניים, וגם הרפואה שנאמרה כאן לא היתה אלא לשיניים ולחניכיים, אלא שאם לא ירפאם יגיע למחלה בבני מעיים, ואעפ"כ הותר לחלל שבת לרפא את השיניים.

לפי תאור המחלה דלעיל נראה לכאורה שמחלה אחת היא שמתבטאת בשיניים. אך נראה פשוט שמבחינת הדין אין כל חילוק בהגדרה הרפואית של המחלה אלא הכלל הוא שגם מצב העלול להדרדר ולהגיע למצב סכנה, באם לא יקח את רפואתו עתה – גם מצב שכזה נידון כחשש פיקוח נפש.

'לאלקא דישראל לא מגלינא'. 'צ"ע אמאי אין זו שבועת שוא' (מהגר"א נבנצל שליט"א). הערת הגר"מ מאוזו שליט"א: 'ולדעתי נראה שלא הוציא רבי יוחנן שבועה מפיו כלל, אלא במקום שיאמר באלהא דישראל דלא מגלינא (שזו שבועה ודאי אע"פ שלא אמר שבועה ממש) אמר לאלהא דישראל לא מגלינא, וא"כ לא אמר כלום שהכל גלוי וידוע לפניו. ומצינו שבועה בשם ה' בלי אמירת שבועה: חי ה' אשר פדה את נפשי מכל צרה (מלכים א' א'), ובשירי ר' שמואל הנגיד: 'בצורי – אלכדנו תוך מצודי' ועוד'. וכן דרך בכל הש"ס לומר 'האלקים' או 'אלהא' סנינא לכו (לעיל ט סע"ב) בלי לשון שבועה, והשומע מבין מאליו'.

א"ה: לכאורה לשון הגמרא 'אישתבע לה לאלקא דישראל... והא אישתבע לה... – מורה שהיתה זו שבועה. וכן הראשונים בריש נדרים ובפרק שבועת העדות הוכיחו מכאן לענין דין שם בשבועה. אך נראה שכוונת הרב שליט"א שלפי תירוץ הגמרא 'לאלקא דישראל לא מגלינא הא לעמיה ישראל מגלינא' אכן לא היתה זו שבועה כלל. וכן יש לדייק מלשון הזהב של רש"י (ד"ה דמגלי). והוכחת הראשונים הנ"ל לענין שם בשבועה היא רק לפי מאי דסלקא דעתין דהויא שבועה.